

Medlemmer, der har rejst Sagen, at den saaledes vækker en stille Latter. Der er Grund til at le endnu mere, efter at de Herrer har anbefalet en Lov, der i Virkeligheden ingen Betydning faar, saa at jeg i og for sig godt kunde stemme for den. Det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) sagde meget forsigtigt, at de, der ikke vilde bruge Loven, kunde jo lade være. Det gælder jo desværre ikke alle Love, at man kan lade være at følge dem. Men i dette Tilfælde kan man lade være med at bruge Loven, og jeg tror ogsaa, de fleste vil lade være. Jeg vil imidlertid ikke stemme mod det foreliggende Lovforslag, men jeg vil afholde mig fra at stemme. (Andreasen: Det er et usselt Standpunkt). Nej, det er ikke noget usselt Standpunkt, det er et udmærket godt og konsekvent Standpunkt, idet jeg overhovedet hele Tiden har ment, at vi ikke behøver nogen Lovgivning i hele denne Sag. Raagerne er jo i Forvejen ikke fredede; de ærede Forslagsstillere kan skyde lige saa meget, de vil, efter dem. Men jeg tror — det er ogsaa udtalt fra sagkyndig Side —, at det ikke er nogen særlig Skade, de forvolder. Jeg har ikke ment, at vi behøvede nogen Lovgivning paa dette Omraade, og derfor stemte jeg imod sidst, men da der nu foreligger et Lovforslag, som efter min Mening ingen Betydning faar, er det ikke nødvendigt, at jeg nu stemmer imod det. Jeg vil i Betragtning af hele min Stilling afholde mig fra at stemme, og det vil jeg ogsaa bede ærede Tingmænd om at gøre.

Alfred Christensen: Da jeg agter at stemme for dette Lovforslag — skønt jeg maa erkende, at Løftelsen er gaaet om ikke af Raagerne saa dog af Lovgivningen mod Raagerne —, skal jeg ikke udtale alt for mange onde Ord om selve Lovforslaget, som det nu foreligger. Der er nemlig noget i, hvad den højtærede Landbrugsminister spaaede, at det er en Lov, der vil vække almindelig Tilfredshed. Den Mand, der vil frede Raagerne, er glad ved den, den Mand, der vil bekæmpe Raagerne, er glad ved den, og Raagerne selv er himmelhenrykte over den, for det er ganske klart, at i alt Fald i Aar kan man ikke komme en eneste Raageunge til Livs efter denne Lov. Der er saa mange Dikkedarer og saa mange Skøn at foretage og saa megen Skade, der skal være sket, før man kan komme nogen Raage til Livs, at de imens er hoppet ud af Rederne og ned af Træerne og er fløjet over i en anden Amtskommune.

Naar vi nu ved, at der er Raagekolonier dernede ved Næstved og Skelskør og mange Steder, saa skal vi tage Raagerne paa Mistanke, hvis vi vil have dem, for det er et flygtigt Vildt. Det kan ikke nytte, at vi gaar frem efter denne Lov, saaledes at man først har Lov at skride ind mod Raagerne, hvis de „i betydeligt Omfang“ forvolder Skade. Hvis de nu forvolder Skade „i betydeligt Omfang“, skal man gaa frem ad Vurderingsvejen. Men hvordan er det nu med Raagerne. De kommer tidligt om Foraaret og begynder at samle Kviste, ikke blot de visne Kviste paa Bunden af Skoven, men de knækker selv Kviste af og laver Rede under megen Støj og Spektakel. I den Tid, de bygger Rede, lægger Æg og ruger paa Æggene, gør de i og for sig ikke saa megen Fortræd, men saa snart de faar Unger, bliver det noget andet. Medens Ungerne er smaa, spiser de kun lidt, men de vokser meget hurtigt, og en 3 Uger efter, at de er kommet ud af Æggene, har de naaet deres fulde Størrelse og kan hoppe ud af Reden, ud paa Kvistene, og saa kan vi se dem her hos Vildthandlerne. Men for at de kan naa den uhyre Vækst i denne korte Tid, skal de æde uhyre Masser.

Nu sætter jeg, at der er en Mand, der bor i Nærheden af en saadan Raagekoloni. Han siger: Der kommer til at ske stor Skade; og det gør der jo ogsaa nok, men han har ikke Lov til at klage, før Skaden er sket, thi efter § 2 skal han indgive Klage over „den af Raagerne forvoldte Skade“ skriftlig til Kommunalbestyrelsen i sin egen Kommune. Han maa altsaa vente, til de har gjort en Mængde Skade, altsaa til den Tid, da Ungerne er blevet halvt eller trekvart voksne; saa kan han sende skriftlig Klage til Kommunalbestyrelsen, og saa kan der blive udnævnt Hegns-, Mark- og Vejfredsvurderingsmænd til at komme og se paa, hvad Skade der er sket. De kommer saa — jeg ved ikke, om det er langt om længe, men Landboerne er jo raske i Vendingen — og ser paa, hvad Fortræd der er sket: Jo, der er ogsaa ædt noget her og der, og det truer med, at om nogle Dage vil der blive ædt meget mere. Det er deres Skøn, og saa skulde man tro, at man kunde begynde at forfølge Røverne, der tager Mandens Afgrøde. Men nej, først skal der gives „Indberetning“ om Skønnet til Sogneraadet, og saa skal Sogneraadet træde sammen, og paa Grundlag af denne Indberetning skønne over Klagens Berettigelse „under samtidigt Hensyn til mulig foreliggende